

LIBRISWe know
books

Agatha Christie este cunoscută în întreaga lume drept „Regina crimei”. A scris 80 de romane polițiste și volume de povestiri, 19 piese de teatru (dintre care *Cursa de șoareci* este cea mai longevivă din istorie) și șase romane publicate sub pseudonimul Mary Westmacott.

Celebrul Hercule Poirot – cel mai cunoscut detectiv de la Sherlock Holmes – apare încă din primul roman al Agathe Christie, *Misterioasa afacere de la Styles*. Poirot și Miss Marple, bine-cunoscutul personaj imaginat de scriitoare, au devenit faimoși la nivel mondial și au făcut subiectul multor filme realizate pentru marele și micul ecran.

Agatha Christie a mai scris volume de nonficțiune, o autobiografie, dar și povestiri amuzante despre numeroasele expediții în care a participat alături de soțul ei, arheologul Max Mallowan.

A murit în 1976.

AGATHA CHRISTIE

MISTERE ÎN MIEZ DE VARĂ

Traducere din limba engleză

CRISTINA MIHAELA TRIPON, MIRELLA ACSENTE,
MONICA NECHITI, IORDANA FERENȚ, ȘTEFAN FERENȚ,
LIDIA GRĂDINARU, IONELA CHIRILĂ

LITERA

București

Midsummer Mysteries Copyright © 2021 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT, MARPLE and
TOMMY AND TUPPENCE, the Agatha Christie Signature and
the AC Monogram Logo are registered trade marks of
Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.

All rights reserved.

Used with permission.

www.agathachristie.com

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Mistere în miez de vară
Agatha Christie

Copyright © 2026 Agatha Christie Limited
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Corectori: Emilia Achim, Cătălina Călinescu
Coperta: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA

Mistere în miez de vară / Agatha Christie; trad. din limba
engleză de: Cristina Mihaela Tripon, Mirella Acsente,
Monica Nechiti, Iordana Ferent, Ștefan Ferent,
Lidia Grădinaru, Ionela Chirilă. - București: Litera, 2026

ISBN 978-630-355-813-4

I. Tripon, Cristina Mihaela (trad.)
II. Acsente, Mirella (trad.)
III. Nechiti, Monica (trad.)
IV. Ferent, Iordana (trad.)
V. Ferent, Ștefan (trad.)
VI. Grădinaru, Lidia (trad.)
VII. Chirilă, Ionela (trad.)

821.111

CUPRINS

Introducere.....	7
Caldarâmul pătat de sânge.....	11
Dublul indiciu.....	27
Moarte pe Nil.....	44
Aleea Arlechinului.....	67
Aventura nobilului italian.....	104
Jane în căutarea unei slujbe.....	123
Disparația domnului Davenheim.....	156
Templul lui Astarte.....	180
Smaraldul rajahului.....	203
Oracolul din Delphi.....	231
Aventura sinistrului străin.....	252
Incredibilul jaf.....	277
Bibliografie.....	363

Introducere

VARĂ ÎN PIRINEI

Tata și Madge făceau multe excursii călare și, într-o zi, ca răspuns la rugămințile mele, mi s-a spus că a doua zi voi avea voie să îi însoțesc. Eram încântată. Mama avea câteva rezerve, dar tata le-a înlăturat repede.

- Avem cu noi un ghid care e destul de obișnuit cu copiii și o să avem grijă de ea să nu cadă, a zis el.

A doua zi dimineață, cei trei cai au fost aduși și am pornit la drum. Am mers pe cărări abrupte și serpuitoare, și mă distram enorm călare pe ceea ce mi se părea un cal imens. Ghidul îl conducea și din când în când culegea mici buchețele de flori pe care mi le dădea să le pun la panglica pălăriei.

Până atunci totul fusese bine, dar când am ajuns în vârf și ne-am pregătit să luăm prânzul, ghidul s-a întrecut pe sine. A venit în fugă spre noi, aducând cu el un fluture magnific pe care îl prinsese. „*Pour la petite mademoiselle*“, a exclamat el și a scos un ac din reverul hainei, a înțepat

fluturile și l-a înfipt în pălăria mea! Ce moment îngrozitor! Senzația aceluia biet fluture care se zbătea, luptându-se cu acul. Agonia pe care am simțit-o în timp ce fluturile se chinuiau acolo. Și, bineînțeles, nu puteam spune nimic. În mintea mea erau prea multe loialități în conflict. Era un gest de bunătate din partea ghidului. El mi-l adusesese. Era un cadou special. Cum aș fi putut să-i rănesc sentimentele spunându-i că nu-mi place? Însă cât de mult îmi doream să-l ia de acolo! Și în tot acest timp fluturile se zbătea, murind. Acel fluturat oribil al aripilor pe pălăria mea. Există un singur lucru pe care un copil îl poate face în astfel de împrejurări.

Am început să plâng.

Și cu cât ceilalți îmi puneau mai multe întrebări, cu atât eram mai incapabilă să răspund.

– Ce s-a întâmplat? m-a întrebat tata. Te doare ceva?

– Poate e speriată să meargă pe cal, a zis sora mea.

Am spus nu și nu. Nu eram speriată să călăresc și nu mă durea nimic.

– E obosită, a concluzionat tata.

– Nu, am zis.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

Însă nu puteam să dau un răspuns. Evident că nu puteam. Ghidul era acolo, privindu-mă cu atenție, cu o expresie nedumerită.

Am început să plâng și mai tare. Probabil stricaseram ziua și tatălui meu, și surorii mele – eram conștientă de acest lucru –, dar nu mă puteam opri. Tot ce speram și mă rugam era ca el, sau chiar sora mea, să *ghicească* adevărata problemă. Cu siguranță aveau să se uite la fluture, să îl vadă și să spună: „Poate că nu îi place fluturile de la pălărie“. Dacă spuneau asta, totul urma să fie bine.

Era o zi oribilă. Am refuzat să mănânc la prânz. Stăteam acolo și plângeam, iar fluturile se zbătea. În cele din urmă, s-a oprit. Asta ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine. Dar până în acel moment mă cufundasem într-o asemenea stare de nefericire că nimic nu mai *putea* să mă facă să mă simt mai bine.

Am pornit din nou la drum, tata fiind în mod evident scos din sărite, sora mea, enervată, iar ghidul în continuare amabil și nedumerit. Din fericire, nu i-a trecut prin minte să îmi aducă un al doilea fluture ca să mă învezească.

Am ajuns înapoi acasă, un grup foarte trist, și am intrat în salon, unde se afla mama.

– Oh, Doamne, Dumnezeuule, ce s-a întâmplat? Agatha s-a rănit?

– Nu știu, a răspuns tata enervat. Habar n-am ce are copilul ăsta! Cred că o doare ceva sau nu știu. Plânge de la prânz și n-a vrut să mănânce nimic.

– Ce s-a întâmplat, Agatha? m-a întrebat mama.

Nu am putut să-i spun. Doar o priveam mută în timp ce lacrimile mi se rostogoleau pe obraji. M-a privit gânditoare câteva minute, apoi a zis:

- Cine i-a pus fluturele la pălărie?

Sora mea i-a explicat întâmplarea cu ghidul.

- Înțeleg, a răspuns mama. Apoi către mine: Nu ți-a plăcut, nu-i așa? Era viu și ai crezut că îl durea, nu?

Oh, ce ușurare extraordinară, ce ușurare minunată când cineva știe ce ai în minte și ți-o spune, astfel încât să fii în sfârșit eliberat de acea lungă robie a tăcerii. M-am aruncat în brațele ei într-un fel de frenezie, mi-am pus brațele în jurul gâtului și am spus:

- Da, da, da. Se zbătea. Se zbătea. Dar el a fost atât de amabil și a vrut să fie amabil. Nu am putut să spun nimic.

Mama a înțeles tot și m-a bătut ușurel pe spate. Brusc, toată întâmplarea a părut să se piardă în depărtare.

- Înțeleg bine ce ai simțit, mi-a spus. Știu. Dar, gata, acum s-a terminat și n-o să mai vorbim despre asta.

Agatha Christie

CALDARÂMUL PĂTAT DE SÂNGE

- E ciudat, începu Joyce Lemprière, dar nu-mi face deloc plăcere să vă spun povestea mea. S-a întâmplat cu mult timp în urmă - acum cinci ani, mai exact -, dar de-atunci mă gândesc mereu la cele petrecute. Au fost și lucruri frumoase și plăcute, dar și lucruri înspăimântătoare, care îți dau fiori. Ciudat este și faptul că tabloul la care lucram pe vremea aceea a fost influențat de aceeași atmosferă. La prima vedere, pare a fi o schiță care înfățișează o străduță abruptă din Cornwall, scăldată de razele soarelui. Dar, dacă te uiți mai atent, vei observa ceva sinistru. Nu am vândut tabloul, dar nici nu m-am mai uitat la el. Se află în studio, cu fața la perete. Locul se numește Rathole. Este un ciudat sat pescăresc din Cornwall, foarte pitoresc, poate prea pitoresc. A păstrat prea mult din atmosfera de la vechea ceainărie din Cornwall. Satul e împânzit cu vitrine care înfățișează fete cu părul tuns scurt, îmbrăcate în combinezoane și care țin în mână pergamente cu mottouri luminoase. Locul este frumos și atrăgător, dar și extrem de trivial.

- Mie-mi spui! bombăni Raymond West. Bles-temul căruței lungi trase de cai, bănuiesc. Oricât de înguste ar fi străduțele, niciun sat pitoresc nu este sigur.

Joyce încuviință.

- Străzile care duc spre Rathole sunt înguste și foarte înclinate, precum pereții unei case. Dar să-mi continui povestirea. Mă dusesem la Cornwall pentru vreo două săptămâni, ca să pictez. În Rathole există un han vechi, Polharwith Arms. Se presupune că ar fi singura casă care a supraviețuit atacului spaniolilor, care au bombardat locul prin anul o mie cinci sute și ceva.

- Nu l-au bombardat, o corectă Raymond West încruntându-se. Încearcă să nu schimbi faptele istorice, Joyce!

- În orice caz, spaniolii și-au așezat tunurile de-a lungul coastei și au început să tragă, distrugând casele. Dar asta nu are importanță. Hanul era o clădire veche, minunată, care avea un fel de verandă susținută de patru stâlpi. Mă simțeam revigorată și tocmai voiam să mă apuc de lucru, când am văzut o mașină care cobora încet dealul, pe o stradă șerpuitoare. Firește că s-a oprit în fața hanului - într-un loc care mă încurca pe mine. Oamenii au coborât din mașină - un bărbat și o femeie -, dar nu le-am acordat prea mult importanță. Femeia

era îmbrăcată într-o rochie mov de in și purta pe cap o pălărie tot mov. La scurt timp, bărbatul a ieșit din han și, spre marea mea mulțumire, a dus mașina până lângă faleză, lăsând-o acolo. A luat-o pe jos către han, trecând pe lângă mine. Tocmai în acel moment, o altă mașină cobora în trombă pe stradă. Din ea se putea vedea o femeie îmbrăcată în cea mai tipătoare rochie de creton din câte am văzut vreodată, de un roșu exagerat de aprins; pe cap purta o pălărie de paie mare, specifică locului. Semăna cu o pălărie cubaneză, dacă nu mă înșel, și era tot de culoare roșie. Femeia nu a oprit în fața hanului, ci și-a continuat drumul spre locul unde era parcată cealaltă mașină. Apoi a coborât din mașină, iar bărbatul, văzând-o, a scos un strigăt de uimire:

„- Carol!“ a exclamat el. „Nu-mi vine să cred! Este o plăcere să te întâlnesc într-un loc uitat de lume ca ăsta! Nu te-am mai văzut de-o veșnicie! Bună, iat-o pe Margery, soția mea. Trebuie să vii să ți-o prezint.“

Au mers împreună până la han. Am observat că cealaltă femeie tocmai își făcuse apariția, ieșind în întâmpinarea lor. Când a trecut pe lângă mine, am reușit să zăresc chipul femeii pe care o chema Carol. Am apucat să văd doar o bărbie albă, pudrată, și o gură de un roșu aprins și m-am întrebat dacă Margery va fi cu adevărat încântată să facă

cunoștință cu ea. Nici pe Margery nu am reușit să o văd de aproape, însă de la depărtare părea o femeie prost îmbrăcată, dar extrem de cuviincioasă. Firește că nu era treaba mea, dar uneori ai parte de frânturi ciudate de viață și nu te poți abține să nu cugeți asupra lor. Din locul unde se aflau ei, nu răzbăteau până la mine decât frânturi din conversație. Voiau să facă baie în mare. Soțul, pe care îl chema Denis, voia să dea o tură cu barca de-a lungul țărmului. La un kilometru depărtare se afla o peșteră care merita vizitată, zicea el. Și Carol voia să vadă peștera, însă a hotărât să coboare coasta stâncoasă și s-o vadă din partea dinspre uscat. Zicea că ura bărcile. În cele din urmă, au decis astfel: Carol avea să coboare pe cărarea de pe stânci și să se întâlnească cu ei la peșteră, iar Denis și Margery aveau să ia o barcă până acolo.

Auzindu-i vorbind despre scăldat, mi s-a făcut și mie dor de o baie în mare. Era o dimineață foarte calduroasă și nu prea aveam spor la pictat. Și-apoi, m-am gândit că lumina după-amiezii îmi va aduce mai multă inspirație. Așadar, mi-am strâns lucrurile și m-am dus pe o plajă mică pe care o descoperisem eu – se afla în direcția opusă față de locul unde era peștera. Am făcut o baie rapidă și am luat prânzul, care a constat în limbă la conservă și două roșii. M-am întors la han

după-amiază, încrezătoare și nerăbdătoare să-mi continui munca. Întregul sat părea că doarme. Lumina soarelui de după prânz era potrivită, iar umbrele, mult mai sugestive. Hanul Polharwith Arms era elementul principal al tabloului meu. O rază de soare cobora oblic, luminând pavajul din fața acestuia și creând un efect oarecum ciudat. Am observat că cei trei se întorseseră cu bine de la scăldat, deoarece pe balcon se aflau două costume de baie, unul stacojiu și altul albastru-închis, care atârnav peste balustradă, uscându-se la soare. Nu pictasem ceva bine într-un colț al tabloului, așa că m-am aplecat o clipă încercând să remediez greșeala. Când mi-am ridicat din nou privirea, am observat o siluetă care stătea rezemată de una dintre coloanele terasei. Apăruse de nicăieri. Purta haine de marinar. Cred că era pescar. Avea o barbă lungă, neagră. Dacă aș fi căutat un model care să întruchipeze un căpitan spaniol necruțător, acel bărbat ar fi fost cea mai potrivită alegere. M-am apucat repede de treabă înainte ca el să aibă timp să facă vreo mișcare, cu toate că, după atitudinea lui, mi-am dat seama că ar fi putut sta o veșnicie rezemat de acel stâlp. S-a mișcat din loc, dar, din fericire pentru mine, obținusem ceea ce doream. S-a îndreptat spre mine și a început să-mi vorbească. Doamne, cum vorbea omul acela!